

מסרים לכל...

בס"ד, עלון # 71
משפטים – התשע"ג
שבת שקלים
ערב ר"ח אדר

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"והשביעית תשמטנה ונטשתה". (כ"ג יא')

בביתו של רב ידוע הייתה עובדת רומנייה. בוקר אחד הודיעה במפתיע לרבנית בעלת הבית שהיא נאלצת לחזור לארץ מולדתה וממחר היא מפסיקה לעבוד. שמעה הרבנית כך ובקשה להעניק לה דבר מה. חיפשה ולא מצאה, עד שראתה על השולחן תפוח, עטפה אותו יפה יפה והגישה אותו כתמורה לעובדת. ערכו של התפוח ברומניה לא יסולא בפז כידוע...

הרב הגיע מיד אחרי שהעובדת יצאה מהבית, וכששמע את סיפור המעשה מפי הרבנית נחרד ואמר: כיצד רעייתי נתת לה את התפוח, והלא השנה שנת שמיטה ואסור לתת לגוי פירות שיש בהם קדושת שביעית?! מה אעשה עתה? שאלה הרבנית, צריך לרוץ אחריה ולקחת ממנה את התפוח, השיב.

הרבנית יצאה לרחוב בעקבות העובדת וראתה אותה ליד תחנת האוטובוס. בדיוק באותו רגע הגיע האוטובוס, הרבנית סימנה בידה לעובדת להמתין מפני שהיא צריכה אותה, אך זו עשתה את עצמה כמי שאינה רואה וכמי שאינה שומעת, ועלתה לאוטובוס. מיהרה הרבנית לעלות בעקבותיה לאוטובוס, שילמה לנהג כרטיס נסיעה כדי ליצור קשר עם העובדת ולקחת מידה את התפוח. ואז אירע דבר מדהים.

כשראתה העובדת את הרבנית בעקבותיה בתוך האוטובוס, עשתה תנועה של 'כניעה' ואמרה לרבנית: 'אל תעשי לי מאומה, אחזיר לך את הכול'. תוך כדי דיבור היא מכניסה ידה לתיק ושולפת משם מעטפה עם כל תכשיטיה של הרבנית... למרות ההלם הגדול שאחזו ברבנית למראה הנס, לא הרפתה עדיין מעניין התפוח,

ובקשה מהעובדת שתחזיר לה אותו. רק אחר כך התפנתה לעמוד על מה שאירע לה. והתברר בדיעבד שאלמלא ההקפדה על הלכות שביעית, והמרדף שניהלה הרבנית אחר העובדת היו נגנבים ממנה תכשיטים יקרים שעברו מדור לדור במשפחה. (עלינו לשבח)

פינת ההלכה

הלכות ברכת הגומל / המשך

א: מי שחלה – גם במחלה שאינה מסוכנת כמו שפעת - ושכב במיטה, צריך לברך הגומל כשיבריא.

ב: יולדת צריכה לברך הגומל כשתבריא.

ג: מי שנפצע בתאונת עבודה או בתאונת דרכים ונאלץ לשכב במטה שלושה ימים, צריכים לברך הגומל כשיבריא.

ד: מי שעבר ניתוח פנימי אפילו ניתוח קל (שבר, טחורים...) צריך לברך הגומל אחרי שיבריא.

ה: מחלת עיניים קשה נחשבת לחולי ובמקרים מסוימים צריך לחלל שבת כדי לטפל במחלה, כשנרפאים ממחלה קשה בעיניים צריך לברך הגומל.

ו: מי שהיה מעורב בתאונת דרכים ולא נפצע אינו מברך הגומל, כנ"ל מי ששחה בכריכה וכמעט טבע אינו מברך הגומל.

ז: מי שרוצה להודות לה' על כך שניצל מתאונה או טביעה, יכול לבקש מי שמברך הגומל על נסיעה או חולי שיתכוון להוציא אותו ידי חובה ויתכוון לצאת בברכתו.

ח: מפני שישנם הרבה שנוסעים נסיעות ארוכות או מסתפקים אם צריכים לברך הגומל רצוי שכל מי שמברך יודיע שמתכוון להוציא כל מי שמעוניין כדי שיוכלו לצאת ידי חובה.

ט: הטס במטוס או מפליג באוניה מברך הגומל כשהטיסה או ההפלגה נמשכו 72 דקות, (בשני הכוונים), כשיגיע ליעד.

'הילד הלא מרוצה' חלק א'

אנו עושים הכל כדי שהילדים שלנו יהיו מרוצים, ובכל זאת ישנם ילדים שתמיד מתלוננים ומקטרים.

איך זה יתכן?

ובכן לפעמים אנו ההורים אשמים בכך. ילד חכם מגלה לפעמים שבבית שלו 'משתלם' להיות 'לא מרוצה'. לעיתים הפחד שהילד יחזור לא מרוצה גורם לנו לרצות אותו עוד ועוד... הילד קולט את הרעיון. 'אם אחזור לא מרוצה, אקבל ואשיג יותר, אז שווה להיות לא מרוצה'. לא תמיד חייבים להתרגש מכך, ולא תמיד צריך לפצות אותו על כך. לפעמים יש לגלות אמפתיה בלי להתרגש יותר מידי.

דוגמה: ילד חוזר מטיול ומתלונן: היה חם, הלכנו הרבה, המסלול היה משעמם... אל תיבהלו! תגידו לו: חבל שלא נהנית וסגרו את הנושא.

הראו וגלו התלהבות מילד שמתלהב, עודדו את הילד השמח והאופטימי. מה תרוויחו? ילד מרוצה שמכיר טובה ותודה. זה יעזור לו הרבה בחיים.

שבת שלום, ובהצלחה
שושנה

סיפור לשבת

כך ניצלתי ממות

הימים, ימי מלחמת נפוליון. צבאו הלך וכבש, הלך והתקדם. היהודים נחלקו: היו שראו בנפוליון ברכה, ולעמיתם היו שראו בו איום חמור על העם היהודי והתפללו למפלתו. רבי שניאור-זלמן (המכנה האדמו"ר הזקן), היה מהמתנגדים החריפים לנפוליון. הוא צדד באלפסנדר, הצאר הרוסי. "אם ינצח נפוליון, יהיה טוב ליהודים בגשמיות, אך מעמדם הרוחני ידרדר; ואם יובס נפוליון, לא יהיה טוב ליהודים בגשמיות, אבל יהיה להם טוב ברוחניות", הסביר רבי שניאור-זלמן את סבת התנגדותו לנפוליון.

התנגדותו היתה פה נחרצת, עד שהוא נקט מערכות פעילה כדי לסייע למאמץ המלחמה הרוסי. ושתל מרגל מטעמו במשרדי הצבא הצרפתי, היה זה ר' משה מייזל מוילנה. ר' משה היה בקי בשפות רבות: גרמנית, רוסית, פולנית, וצרפתית. בזכות ידיעותיו קבל משרת מתרגם במטה נפוליון. כל מה שראה וכל מה ששמע חקק בזכרונו והעביר לפקיד הצבא הרוסי. עם הזמן זכה לקדים והיה נכנס גם למקומות החסויים ביותר. יום אחד, כשהמפקדים הבכירים של הצבא הצרפתי היו שרויים בעצומה של ישיבה סודית מיחדת, מועד פתיחת הקרב נקבע כבר ליום המחרת, לחץ הזמן הנורא מרט את עצביהם של המפקדים ששאפו לסיים את מלאכת התכנון, לא שם איש לב לר' משה, שהיה נכנס מפעם לפעם אל החדר ותוך כדי כך מעיף מבט מהיר במפות ובתכניות הקרב ורושם מידע יקר מפיז בזכרונו. לפתע נפתחה הדלת בכוח רב.

בפתח החדר נראה הקיסר נפוליון בכבודו ובעצמו. תנועותיו נמרצות ופניו זועפות. בקול רועם פנה אל היושבים באולם ודרש להגיע במהירות להכרעות סופיות בסדור ההערכות לקראת הקרב. בתוך כך סקר במבט מהיר את החדר ומבטו ננעץ בר' משה שנכח באותה שעה בחדר-המלחמה. מי הוא האיש הזה העומד פה?!, הרעים בקולו. כהרף-עין פסע לעבר החסיד וקרא אליו בצרפתית: "אתה מרגל רוסי!". בטרכם הספיק ר' משה להתעשת הושיט את ידו והניחה על לבו של החסיד. הקיסר הצרפתי רצה לחוש את הלמות לבו ולבחון אם אמנם הוא קצב פעימותיו, דבר שהיה בו כדי להוכיח שהאיש מתרגש מאוד.

החסיד לא הניח לרגשותיו להשתלט עליו. בקר רוח ובשפה ברוכה ענה לקיסר: "לקחוני לכאן בתפקיד יועץ, שכן השפות הדרושות שגורות על פי". פעימות-לבו של ר' משה לא שנו מקצבן השגרתי ולא הסגירו את סערת ההתרגשות שאחזה בו, תחת סכנת-המנות שרחפה מעל ראשו. כך עמדה לו לר' משה תורת החסידות והצילה אותו ממנות בטוח. הוא ישם בשלמות את הפלל הגדול שלמד מרבו: "המוח שליט על הלב".

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת בדרה
שלום בן סליימן / רחל בת חנה חנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק.
שרון בן מרים / שרונה בת שושנה.